

DŽ.K. ROULING

Harry Potter

I
DVORANA
TAJNI

S engleskog preveli

Vesna Roganović
Draško Roganović

Čarobna
knjiga

*Šonu P. F. Harisu, vozaču za bekstva
i prijatelju u nevremenu*

PRVO POGLAVLJE

Najgori rođendan

Za doručkom je, ne prvi put, izbila svađa u Šimširovoj ulici broj četiri. Naime, u sitnim jutarnjim satima gospodina Vernona Darslija probudilo je glasno hućanje, koje je dopiralo iz sobe njegovog nećaka Harija.

„To je treći put ove nedelje“, zaurla on preko stola. „Ako ne možeš da obuzdaš tu sovu, moraće da ode.“

Hari je, po ko zna koji put, pokušavao da objasni.

„*Dosadno* joj je“, reče. „Navikla je da leti naokolo. Kad bih mogao da je pustim napolje, makar noću...“

„Je l' ti ja ličim na nekog glupaka?“, zareža teča Vernon dok mu je komadić kajgane visio s gustog brka. „Znam ja šta će se desiti ako pustimo tu sovu.“

On i njegova žena Petunija mrko se pogledaše.

Hari pokuša da se raspravlja s njima, ali njegove reči zaglušiti otegnuto, glasno podrigivanje Dadlija, sina Darslijevih.

„Hoću još slanine.“

„Ima još u tiganju, zlato“, reče tetka Petunija okrećući svoj zamagljen pogled ka pozamašnom sinčiću. „Moramo dobro da te kljukamo dok možemo... Ne sviđa mi se ni pomisao na tu vašu školsku hranu...“

„Kojesta, Petunija, *ja* nikad nisam bio gladan u Smeltingsu“, reče teča Vernon žustro. „Dadli ne oskudeva u hrani, je l' tako?“

Dadli, koji je bio toliko debeo da mu je zadnjica kipela sa obe strane kuhinjske stolice, iskezi se i okrenu ka Hariju.

„Dodaj mi tiganj.“

„Zaboravio si da kažeš magičnu reč“, reče Hari razdraženo.

Dejstvo te proste rečenice na ostale članove porodice bilo je neverovatno: Dadli se prenerazi i pade sa stolice uz tresak koji zatrese celu kuhinju; gospođa Darsli podvrisnu i prisloni šaku na usta; gospodin Darsli skoči na noge, dok su mu vene na slepoočnicama pulsirale.

„Mislio sam: *molim te!*“, reče Hari brzo. „Nisam mislio...“

„ŠTASAMJA TEBIREKAO“, zagrme teča, prskajući pljuvačkom preko stola, „O IZGOVARANJU REČI NA 'M' U NAŠOJ KUĆI?“

„Ali ja...“

„KAKO SE USUĐUJEŠ DA PRETIŠ DADLIJU?!“, urlao je teča Vernon udarajući pesnicom po stolu.

„Samo sam...“

„UPOZORIO SAM TE! NEĆU VIŠE DA ČUJEM NI SLOVA O TOJ TVOJOJ NASTRANOSTI POD SVOJIM KROVOM!“

Hari je zurio čas u svog teču purpurnog lica, čas u prebledelu tetku, koja je pokušavala da pridigne Dadlija na noge.

„U redu“, reče Hari, „*u redu.*“

Teča Vernon ponovo sede, dahćući poput zadihanog nosoroga i pomno motreći Harija krajičkom svojih sitnih, prodornih očiju.

Otkako se Hari vratio kući za letnji raspust, teča Vernon se prema njemu ophodio kao prema bombi koja svakog časa može da eksplodira, jer Hari *nije bio* običan dečak. U stvari, bio je krajnje neobičan.

Hari Poter je bio čarobnjak – čarobnjak koji je upravo završio prvi razred u Hogvortsu, školi za veštičarenje i čarobnjaštvo. Ma koliko Darslijevi bili nesrećni što on provodi raspust s njima, to nije bilo ništa prema onome kako se Hari osećao.

Hogvorts mu je toliko nedostajao da se osećao kao da neprestano ima grčeve u stomaku. Nedostajao mu je zamak, sa svojim tajnim prolazima, duhovima, nedostajala su mu predavanja (mada ne i Snejp, nastavnik napitaka), pošta koju donose sove, svetkovine u Velikoj sali, njegov krevet s baldahinom u spavaonici u tornju, posete Hagridu, čuvaru imanja, u njegovoj kolibi na školskom imanju, odmah pored Zabranjene šume, a naročito mu je nedostajao kvidič, najpopularniji sport u čarobnjačkom svetu (šest visokih stativa, četiri leteće lopte i četrnaest igrača na metlama).

Čim je Hari došao, teča Vernon je zaključao u ostavu ispod stepenica sve njegove knjige čini, čarobni štapić, odore, kotlić i vrhunsku leteću metlu marke *nimbus 2.000*. Darslijeve ni najmanje nije brinulo to što Hari može da izgubi mesto u kvidičkom timu svoje kuće ukoliko celo leto ne bude vežbao. Nije ih bilo briga ni šta će se desiti ukoliko se Hari vrati u školu bez ijednog urađenog domaćeg zadatka. Darslijevi su bili ono što čarobnjaci zovu Normalci (bez ijedne kapi čarobnjačke krvi u sebi), a imati čarobnjaka u porodici, bar za Darslijeve, bila je najveća sramota. Teča Vernon je čak Harijevu sovu, Hedvigu, zakatančio u kavezu kako bi je sprečio da bilo kome u čarobnjačkom svetu raznosi poruke.

Hari nije nimalo ličio ni na koga iz svoje porodice. Teča Vernon je bio krupan, kratkog vrata, sa ogromnim crnim brkovima; tetka Petunija je bila koščata, konjaste glave; Dadli je bio plav, ružičaste kože i ličio je na prase. Hari je pak bio sitan i mršav, sa sjajnim zelenim očima i zift-crnom kosom koja je uvek bila neuredna. Nosio je okrugle naočare, a na čelu je imao tanak ožiljak u obliku munje.

Zbog tog ožiljka Hari je bio izuzetno neobičan, čak i za čarobnjaka. Bio je to jedini nagoveštaj Harijeve misteriozne prošlosti i razloga zbog kog je pre jedanaest godina ostavljen na pragu doma Darslijevih.

Kada mu je bilo samo godinu dana, Hari je nekako preživio kletvu koju je na njega bacio najveći mračni čarobnjak svih vremena, Lord Voldemor, čije ime veštice i čarobnjaci još uvek nisu smeli da izgovore. Harijevi roditelji su izgubili život tokom Voldemorovog napada, ali Hari se izvukao samo sa ožiljkom u obliku munje i, bilo kako bilo – niko nije razumeo zašto – Voldemorove moći iščezle su istog trena kad je omanuo u pokušaju da ubije Harija.

I tako su Harija odgojili sestra njegove pokojne majke i njen muž. Proveo je čitavih deset godina s Darslijevima, nikako ne shvatajući zašto mu se, mimo njegove volje, stalno dešavaju čudne stvari. Poverovao je u priču gospodina Darslija da je svoj ožiljak zadobio u saobraćajnoj nesreći u kojoj su njegovi roditelji poginuli.

A onda, pre tačno godinu dana, Hari je dobio pismo iz Hogvortsa i cela priča izašla je na videlo. Hari je zauzeo svoje mesto u školi za čarobnjake, gde je već bio čuven po svom ožiljku... ali sad kad je školska godina završena, on se preko leta ponovo obreo kod Darslijevih, koji su s njim postupali kao s psom koji se uvaljao u nešto smrdljivo.

Darslijevi se uopšte nisu setili ni da je danas Harijev dvanaesti rođendan. On to, naravno, nije ni očekivao. Nikad mu nisu kupili pravi poklon, a kamoli tortu – ali da sasvim zaborave na to...

U tom trenutku teča Vernon važno pročisti grlo i reče: „Kao što svi znamo, danas je veoma važan dan.“

Hari podiže pogled, još se ne usuđujući da poveruje.

„Danas bih mogao da napravim najveći posao u karijeri“, reče teča Vernon.

Hari se vrati svom tostu. Naravno, pomisli on ogorčeno, teča Vernon govori o glupoj večeri. Dve nedelje ne priča ni o čemu drugom. Neki bogati preduzimač i njegova žena dolaze na

večeru, a teča Vernon se nada da može od njega da dobije veliku porudžbinu (firma teče Vernona proizvodi bušilice).

„Mislim da bismo mogli još jednom da se preslišamo“, reče teča Vernon. „Tačno u osam svi treba da budemo na svojim mestima. Petunija, ti ćeš biti...“

„U salonu“, brzo reče tetka Petunija, „sačekaću ih da im ljubazno poželim dobrodošlicu u naš dom.“

„Dobro, dobro. A Dadli?“

„Ja ću čekati da otvorim vrata.“ Dadli nabaci odvratno usiljen osmeh: „Mogu li da uzmem vaše kapute, gospodine i gospođu Mejson?“

„*Oduševiče ih!*“, viknu tetka Petunija ushićeno.

„Odlično, Dadli“, reče teča Vernon. Onda se okrenu ka Hariju: „A ti?“

„Ja ću biti u svojoj sobi, neću praviti nikakvu buku i pretvaraću se da me nema“, kaza Hari gotovo nečujno.

„Baš tako“, reče teča Vernon zlobno. „Ja ću ih povesti u salon, predstaviću tebe, Petunija, i nasuću im piće. U osam i petnaest...“

„Ja najavljujem večeru“, reče tetka Petunija.

„A ti, Dadli, kažeš...“

„Mogu li da vas povedem do trpezarije, gospođu Mejson?“ , dopuni ga Dadli, nudeći svoju debelu ruku nevidljivoj ženi.

„Pravi mali džentlmen“, reče tetka Petunija suzno.

„A ti?“ , teča Vernon pakosno upita Harija.

„Ja ću biti u svojoj sobi, neću praviti nikakvu buku i pretvaraću se da me nema“, kaza Hari tupo.

„Tačno tako. E, sad, trebalo bi da im za večerom uputimo poneki kompliment. Petunija, imaš li neku ideju?“

„Vernon mi kaže da *odlično* igrate golf, gospodine Mejsone'... 'Recite mi, *molim vas*, gde ste kupili tu haljinu, gospođu Mejson...“

„Savršeno... Dadli?“

„Šta kažete na ovo: 'Trebalo je da napišemo sastav za školu o svom idolu, gospodine Mejsone, a *ja* sam pisao o *vama*.'“

Ovo je bilo previše i za tetku Petuniju i za Harija. Tetka Petunija briznu u plač i zagrlila sina, dok se Hari sagnu pod sto da ne bi videli kako se smeje.

„A ti, dečake?“

Dok je dizao glavu, Hari se iz petnih žila trudio da mu lice ostane ozbiljno.

„Ja ću biti u svojoj sobi, neću praviti nikakvu buku i pretvaraću se da me nema“, reče.

„Bićeš tamo, nego šta“, kaza teča Vernon gromko. „Mejsonovi ne znaju ništa o tebi, a tako će i ostati. Kad se večera završi, ti, Petunija, povedi gospođu Mejson na kafu u salon, a ja ću skrenuti razgovor na bušilice. Uz malo sreće zaključićemo ugovor i potpisati ga pre *Vesti u deset*. Sutra u ovo doba kupovaćemo letnjikovac na Majorcki.“

Hari se nije previše radovao tome. Nije verovao da bi se Darslijevi prema njemu ponašali imalo bolje na Majorcki nego u Šimširovoj ulici.

„Dobro“, idem u grad da podignem večernja odela za Dadlija i mene. A *ti*“, zareža on na Harija, „ne smetaj tetki dok čisti.“

Hari izađe na zadnja vrata. Bio je svetao, sunčan dan. Prešao je preko travnjaka, spustio se na baštensku klupu i šapatom pevušio: „Danas mi je divan dan... divan dan... divan dan...“

Nema čestitki, nema poklona, a on će provesti večer pretvarajući se da i ne postoji. Sav utučen, piljio je u živu ogradu. Nikada se nije osećao toliko usamljeno. Više od ičega iz Hogvortsa, više čak i od kvidiča, nedostajali su mu njegovi najbolji prijatelji, Ron Vizli i Hermiona Grejndžer. Međutim, činilo se da on njima nije nimalo nedostajao. Celog leta nijedno od njih dvoje nije mu poslalo ni pisamce, iako je Ron rekao da će pozvati Harija da ga poseti.

Hari je bezbroj puta hteo da pomoću magije otključa Hedvigin kavez i pošalje je Ronu i Hermioni s pismom, ali nije smeo da rizikuje. Maloletni čarobnjaci nisu smeli da koriste čarolije izvan škole. Hari to nije rekao Darslijevima; znao je da ih samo strah od toga da bi ih mogao pretvoriti u bube balegare sprečava da i *njega* ne zatvore u ostavu ispod stepeništa, zajedno s njegovim čarobnim štapom i metlom. Prvih nekoliko nedelja Hari je uživao da mrmlja besmislene reči i gleda Dadlija kako beži iz sobe, brzo koliko ga njegove debele noge nose. Ali pošto vesti od Rona i Hermione nikako nisu stizale, Hari je počeo da se oseća odsečenim od magijskog sveta, pa mu više nije bilo zanimljivo ni da zadirkuje Dadlija – a sada su Ron i Hermiona zaboravili na njegov rođendan.

Šta sve ne bi dao za poruku iz Hogvortsa. Od bilo koje veštice ili čarobnjaka! Bilo bi mu maltene drago da vidi i svog zakletog neprijatelja Draka Melfoja, tek da se uveri kako sve to nije bio samo san...

Ipak, nije baš cele godine u Hogvortsu bilo zabavno. Na samom kraju drugog polugodišta Hari se susreo licem u lice s Lordom Voldemorom. Moguće je da je Voldemor zaista postao senka onog nekadašnjeg, ali i dalje je bio strašan, lukav i još uvek odlučan da povrati svoje moći. Hari je po drugi put izbegao da dopadne Voldemorovih šaka, ali samo za dlaku, te se čak i sada, nedeljama posle toga, budio noću sav obliven hladnim znojem, pitajući se gde je sada Voldemor, prisećajući se njegovog bledog lica, njegovih iskolačenih, ludačkih očiju...

Hari se naglo ispravi na baštenskoj klupi. Odsutno je zurio u živu ogradu – *a oграда mu je uzvraćala pogled*. Dva ogromna zelena oka pojaviše se u lišću.

Hari skoči i ustade baš kada se preko travnjaka začu podrugljiv glas.

„Znam koji je danas dan“, pevao je Dadli gegajući se ka njemu. Velike oči trepnuše i nestadoše.

„Šta?“, reče Hari, ne skidajući pogled s mesta gde su oči do maločas bile.

„Znam koji je danas dan“, ponovi Dadli dolazeći pravo ka njemu.

„Bravo“, reče Hari. „Dakle, konačno si naučio dane u nedelji.“

„Danas je tvoj *rođendan*“, iskezi se Dadli. „Kako to da ti niko nije poslao čestitku? Zar nemaš prijatelje čak ni na tom nakaznom mestu?“

„Bolje pazi da te mama ne čuje da govoriš o mojoj školi“, reče Hari mirno.

Dadli podiže pantalone, koje su mu spadale niz debelu zadnjicu.

„Zašto bleneš u živu ogradu?“, upita sumnjičavo.

„Pokušavam da odlučim koje čini su najprikladnije da je zapalim“, odgovori Hari.

Dadli ustuknu spotičući se, s paničnim izrazom na svom bucmastom licu.

„N-ne možeš... tata ti je rekao da ne smeš da koristiš čarolije... rekao je da će te izbaciti iz kuće, a ti nemaš kuda da ideš... nemaš nijednog *prijatelja* kod kog možeš da odeš...“

„*Džigeri pokeri!*“, reče Hari žustrim glasom. „Hokus-pokus... cile-mile...“

„MAAAMAAA!“, jauknu Dadli i, saplicući se o vlastita stopala, stušiti se nazad prema kući. „MAAAMAAA! On radi znaš-već-šta!“

Hari je skupo platio taj trenutak zabave. Pošto ni Dadliju ni živjoj ogradi ništa nije falilo, tetka Petunija je znala da nije stvarno praktikovao magiju, ali je Hari ipak bio prinuđen da se hitro povija ne bi li izbegao njene pokušaje da ga tresne sapunjavim tiganjem po glavi. Onda mu je zadala šta sve mora da učini, uz pretnju da neće dobiti da jede dok sve ne završi.

Dok je Dadli opušteno lenčario, posmatrao ga i jeo sladoled, Hari je očistio prozore, oribao kola, pokosio travnjak, potkresao cveće, zalio ruže i ofarbao baštensku klupu. Sunce je bleštalo iznad njegove glave i peklo mu u potiljak. Hari je znao da nije smeo da nasedne na Dadlijevo izazivanje, ali Dadli je rekao baš ono što je Harija mučilo... Možda on i *nema* prijatelje u Hogvortsu...

„Da sada mogu da vide čuvenog Harija Potera“, pomisli besno, đubreći leje, dok su ga leđa bolela, a znoj mu se slivao niz lice.

Već je bilo pola osam uveče kada je napokon, iznuren, čuo kako ga tetka Petunija doziva.

„Dolazi ovamo! I hodaj po novinama!“

Hari se rado sklonio u senku blistave kuhinje. Na frižideru je stajao puding za večeru, s velikim slojem šlaga i ljubičicama od marcipana. U rerni je cvrčalo praseće pečenje.

„Brzo jedi! Mejsonovi samo što nisu stigli!“, obrecnu se tetka Petunija, pokazujući mu dva parčeta hleba i krišku sira na kuhinjskom stolu. Već je odenula svoju večernju haljinu losos-ružičaste nijanse.

Hari je oprao ruke i pojeo svoju bednu večeru. Čim je završio, tetka Petunija mu ote tanjir: „Gore! Brzo!“

Dok je prolazio pored vrata dnevne sobe, Hari letimice spazi teču Vernona i Dadlija u večernjim odelima s leptir-mašnjama. Samo što je stigao na vrh stepenica, odjeknu zvonce na ulaznim vratima. Teča Vernon se pojavi na dnu stepenica, besnog lica.

„Zapamti, dečko“, pisneš li samo...

Hari na prstima dođe do svoje sobe, skliznu unutra, zatvori vrata i okrenu se kako bi se strovalio na krevet.

Problem je bio u tome što je neko već sedeo na njemu.